

Özle ki Yaşayasın

– Tuna M.Yaşar · 02 Şubat 2019

Gece yıldızların parladığını seyrederken birinin hareket ettiğini görüyor, bu onu daha çok heyecanlandırıyordu. İnanılmaz bir hareketti bu. Oysa yıldızlar kayar geçerdi. Parkta oturuyordu. Gerisinde kaymakamlık vardı. Hava serin ve insanlar bunun tadını çıkarıyordu. Mesut yanına oturan çocuğu görünce önce sustu. Çocuk dikkatle ona bakıyordu. Kendini birine mi benzetmişti acaba. Mesut sus pus oturmaktan vazgeçti, Çocuğa havanın güzel olduğundan, parklarda gezip dolaşmanın ve oturmanın keyfinden konuştu. Çocuk yine konuşmuyor. Belli bir zaman sonra Mesut ayağa kalktı. Oradan uzaklaştı. Kaldırımında yürüyordu. Az sonra elinde kitap kafeye girdi. Kalabalıktı içerisi. Kasada bir bayan serviste tezgahın ardında gençten biri vardı. Nil kafeydi burası. Sık sık gelirdi buraya. Kitabını masaya koyar saatlerce okurdu onu. Neskafe içerdi saatte bir. Parası çıkışmadı mı borcuna yazdırırdı. Sonraki gün onu öderdi. Kafenin üst katı da vardı. Merdiven basamaklarla çıkılırdı. Sevgililer oraya rağbet ederdi. Kafede saz çalanlar vardı. Saz kursuna gidip gelenler kafede buluşurlardı. Tek tük gitarı olanda kafeye geliyordu. Yine bir gün masasında kitap okumaya dalan Mesut'un yanına biri geldi. Geleni tanıdı. Abisinin arkadaşlarından Naim. Hemen sonra iki kız ve üç genç kafeye girip Mesut'un masasına oturdular. Mesut onlarla bir iki Bir şey konuştu ve masadan kalkıp kafeden çıktı. Uzun saçlı kızın ismi Ayla'ydı. Sürekli konuşuyordu. Dikkati Murat'ın elindeki kitaptaydı. Kitap Nazi İmparatorluğu. Ayla tam bir solcu tavır takınarak kitaba verdi veriştirdi. Mesut sadece dinlemekle yetindi. Kızlardan biri yerinden kalktı. Tokalaşarak herkesle vedalaştı. Mesut'la da vedalaştı. İskenderun gençlerinin uğrak yeri Nil kafe. Gençler birbirini gördü mü kıyafetleri ile sanki gizli bir yaşam paylaşımı içinde gururlanırlar ve her şeyden önemli olduklarını hissederlerdi. Cazip olan Mesut'u da içine çekmiş Nil kafeye gelip gitmesine sebep vermişti. O akşam Mesut kafede fazla durmadı. Kafeden dışarıya çıkınca kaldırımların yürümekte olan gençlerle dolu olduğunu gördü. Genç bunlar. Birbirlerini görmekten kendilerini birbirlerine teşhir etmekten hoşlanırlar. Mesut'ta kendini onlardan sayıp ağır adımlarla kalabalığın içinde sahile doğru yol aldı. Otobüsler semtlere her saat başı yolcu taşıyordu. Otobüs durağı da kalabalıktı. Durağa yakın yerde kaymakamlığın önündeki park yine kimse yok. İçinde çay ocağı arabası var. Sahibi bulunmadığı için kilitli. Mesut biliyordu oranın sahibini. Mahalleden arkadaşı Remzi'ydi sahibi. Bir gün Mesut elinde kasetle çay ocağının yanına gelmişti. Mesut kaseti Remzi'ye arabasında çalması için vermişti. Remzi de Mesut'a çay ikram etti. Kaset müziği çalıyordu. Bir iki müşteri geldi. Remzi o an kaypakça Mesut'a takıldı. "Sen kaseti benden alma." diyordu. Mesut oralı değil. Kaseti vermeyeceğini söyledi. Remzi ardi ardına kaypakça dalgasını geçti. Ocağın başı kalabalıklaşınca Mesut Remzi'ye cevap veremez oldu. Remzi onca insanla haşır neşir olmanın verdiği deneyimle sürekli konuşuyor ve Mesut'a laf yetiştiriyordu. Sözleri hep iğneleyiciydi. Mesut dayanamadı. Sert sözlerle kasetini istedi aldı. Hemen oradan uzaklaştı. Nereden akıl etmişti böyle bir şeyi. Hem kaset vererek gülünç duruma düşmüş hemde

Remzi'nin iğneleyici sözlerine maruz kalmıştı.

Mesut parktan otobüs durağına giderken birden durdu. Canının biraz daha gezmek istediğinin farkına vardı. Geriye dönüp sahil kenarına ilerledi.

Sahil kenarı da kalabalıktı. Bir boydan diğer boya yürünüyordu. Hemen ilerde çay bahçesi vardı. Az ilerde iki kişinin çıplak şekilde denize girdiğini gördü. Mesut yaklaşınca onların turist olduğunu gördü. Artık gece vakti milletin önünde ona bahane oldu. Mesut'ta üzerini çıkardı. Aynı yerde turistlerle beraber denize girdi. Ama Mesut'un üzeri kapalıydı.

Turistler bir müddet sonra denizden çıktılar. Mesut'ta çıktı. Turistler üzerlerini giymiş hemen gerideki başka bir çay bahçesinin önüne gelmişlerdi. Halkın içinden biri turistlere bağırıyor ve küfrediyordu. Mesut'ta üzerini giymiş kargaşanın olduğu yere geldi. Bir iki bağırma ve küfürlerden sonra turistler oradan ayrıldı.

Kavga eden adam ise Mesut'u tanımış ona "Sende bunlarlaydın. Hep senin yüzünden oldu bunlar. Gel bakalım." dedi. Mesut'u kolundan çektiği gibi ilerideki çay bahçesine götürdü. Çay bahçesi kalabalıktı. Dizi dizi tavla oynayanlar vardı. Adam Mesut'u yanına oturttu. Yanına gelen arkadaşı ile tavla oynamaya başladı.

Mesut hipnotize olmuş gibi nutku tutulmuş aklına, oradan çekip gitmek gelmiyordu. On on beş dakika tavla oynadıktan sonra kalktılar. Adam Mesut'u peşinden sürükledi. Bir sokağa girdiler. Birden başka biri çıktı karşlarına. Adam onunla konuşmaya başladı. Mesut "Ben artık gidebilir miyim?" dedi. Adam "Git. Bir daha buralarda gezme." dedi. Mesut hemen oradan uzaklaştı. Otobüs durağına doğru yol aldı. Otobüs gidiyordu. Mesut içindeydi. Orhantepe Mahallesine gidiyordu. Bunca şey niye başına gelmişti. Kendini sorgulamaya başladı. "Belki dedi kitap okuyup meşekkatini bilinçaltı böyle değiştiriyordu. Elindeki kitaba baktı. "Acaba dedi kitap gerçekten insanın içindekini uyandırabilir mi?" Orhantepe'ye geldiklerinde yokuşu çıkıyorlardı. Az sonra Mesut otobüsten indi. Evine apartmanına doğru yürüdü. Evinin balkonundaydı. Kendine kattığı bir bardak çayı yudumluyordu. Düşündü. "Kitap okuyan biri meşakkatıyla sürekli kendini bir ekmek gibi fırında pişirir gibi pişirir. Gün gelir özgürlük o pişeni yer." İşte buydu özgürlük. Özle ki yaşayasın.

Tuna M. Yaşar